

въ самитѣ себе си, настоява ли на сцепление и борчески духъ, той не забравя, че у нашия народъ, следъ всички досегашни опити, се е вкоренила дълбоко мисълта за невъзможност да се отхвърли игото съ собствени сили. Нуждна е тукъ и помощъ отъ вънъ; помощъ, която би оправдала едно последно напрѣгане на народа да срази потисниците си. И, давайки си смѣтка за руската мисия на югъ и изтокъ, за победитѣ на руското оржие и за задачитѣ на руската външна политика, Селимински идва до заключения, които нѣматъ нищо общо съ русофобията на Неофитъ Бозвели и Раковски. Той се явява така, хронологически, като единъ отъ първитѣ идеолози на нашето русофилство, играло такава важна роля въ сждбинитѣ на отечеството ни въ течение на XIX и XX вѣкъ.

Ние не можемъ да се откажемъ отъ родството си съ руситѣ; ние не можемъ да изтрѣгнемъ отъ сърдцето си симпатиитѣ си за Русия; ние не можемъ да убедимъ народа си, че не трѣбва да очаква спасение отъ руския народъ: така учи Селимински, отхвърляйки решително подозрението, че руситѣ били имали нѣкакви завоевателни планове по отношение на християнитѣ въ Турция. „Всѣко добро, което сж придобили тия християни или ще придобиятъ въ бждаще, се дължи на сжщата Русия“. И ако нѣкои изтъкватъ, като доказъ за противното, недостойното поведение на руската администрация (напр. къмъ българскитѣ доброволци въ 1854 г.), трѣбва винаги да се помни, че руско правителство е едно, а изпълнители на разпорежданията му, между които попадатъ и „отвратителни сжщества“, е нѣщо съвсемъ друго. „Жалко е да се види, какъ едно толкова хуманно правителство има неспособни и развратни чиновници, които съ своитѣ дѣла противодействуватъ на добритѣ намѣрения на правителството и на интереса на своето отечество“. Не подлежи на никакво съмнение, че руското царско правителство се движи отъ най-благородни побуди въ закрилата си надъ българитѣ. „Виждайки голѣмитѣ жертви на Русия за православнитѣ народи, нашиятъ народъ се увѣри, че тя, като едновѣрска и еднородна, най-вече се грижи за него и че ще дойде време, когато ще възкреси и него отъ мъртвитѣ, за свободно политическо сжществуване. Тази спасителна надежда, усилвайки се постепенно, споредъ военнитѣ и дипломатически дѣла на Русия, го кара вече петъ вѣка твърдо да